

Sommerfuglen

Sommerfuglen vilde have sig en Kjæreste; naturligviis vilde han have sig en net lille Een af Blomsterne. Han saae paa dem; hver sad saa stille og besindig paa sin Stilk, som en Jomfru skal sidde, naar hun ikke er forlovet; men her vare saa Mange at vælge imellem, det blev en Besværlighed, det gad *Sommerfuglen* ikke være over og saa fløi han til *Gaaseurten*. Hende kalde de Franske *Margrethe*, de veed, at hun kan spaae, og det gjør hun, idet Kjærestefolk plukke Blad for Blad af hende, og ved hvert gjøre de et Spørgsmaal om Kjæresten: »af Hjerter? – med Smerte? – elsker meget? lille bitte? – ikke det allermindste?« eller saadant Noget. Enhver spørger paa sit Sprog. *Sommerfuglen* kom ogsaa for at spørge; han nippede ikke Bladene af, men kyssede paa hvert eet, i den Mening, at man kommer længst med det Gode.

»Søde *Margrethe Gaaseurt!*« sagde han, »De er den klogeste Kone af alle Blomsterne! De forstaaer at spaae! siig mig, faaer jeg Den eller Den? Og hvem faaer jeg? Naar jeg veed det, kan jeg flyve lige til og frie!«

Men *Margrethe* svarede slet ikke. Hun kunde ikke lide, at han kaldte hende Kone, for hun var jo Jomfru, og saa er man ikke Kone. Han spurgte anden Gang og han spurgte tredie Gang, og da han ikke fik et eneste Ord af hende, saa gad han ikke spørge meer, men fløi uden videre paa Frieri.

Det var i det tidlige Foraar; der var fuldt op af *Sommergjække* og *Crocus*. »De ere meget nette!« sagde *Sommerfuglen*, »nydelige smaa Confirmander! men noget ferske.« Han, som alle unge Mandfolk, saae efter ældre Piger. Derpaa fløi han til *Anemonerne*; de vare ham lidt for beske; *Violerne* lidt for sværmeriske; *Tulipanerne* for prangende; *Pintselillierne* for borgerlige; *Lindeblomsterne* for smaa og de havde saa stort Familieskab; *Æbleblomsterne* vare jo rigtignok som Roser at see paa, men de stode idag og faldt af imorgen, ligesom Vinden blæste, det blev et for kort Ægteskab, syntes han. *Ærteblomsten* var den, som mest behagede, den var rød og hvid, den var skær og fiin, hørte til de huuslige Piger, som see godt ud og dog due for Kjøkkenet; han var lige ved at frie til hende, men i det Samme saae han tæt ved hang en *Ærtebælg* med vissen Blomst paa Spidsen. »Hvem er det?« spurgte han. »Det er min Søster,« sagde *Ærteblomsten*.

»Naa, saaledes kommer De til at see ud senere!« Det skræmmede *Sommerfuglen*, og saa fløi han.

Caprifolierne hang over Gjerdet; der var fuldt op af de Frøkener, lange i Ansigtet og gule i Skindet; det Slags holdt han ikke af. Ja, men hvad holdt han af? Spørg ham.

Foraaret gik, Sommeren gik og saa var det Efteraar; lige nær var han. Og Blomsterne kom i de deiligste Klæder, men hvad kunde det hjælpe, her var ikke det friske, duftende Ungdomssind. Duft trænger just Hjertet til med Alderen og Duft er der nu ikke synderligt af hos *Georginer* og *Stokroser*. Saa søgte *Sommerfuglen* ned til *Krusemynten*.

»Den har nu slet ingen Blomst, men den er heel Blomst, dufter fra Rod til Top, har Blomsterduft i hvert et Blad. Hende tager jeg!«

Og saa friede han endelig.

Men *Krusemynten* stod stiv og stille og tilsidst sagde den: »Venskab, men heller ikke mere! jeg er gammel og De er gammel! vi kunne meget godt leve for hinanden, men gifte os – nei! lad os bare ikke gjøre os til Nar i vor høie Alder!«

Og saa fik *Sommerfuglen* slet ingen. Han havde søgt for længe, og det skal man ikke. *Sommerfuglen* blev Pebersvend, som man kalder det.

Seent var det paa Efteraaret, med Regn og Rusk; Vinden blæste koldt ned ad Ryggen paa de gamle Piletræer, saa at det knagede i dem. Det var ikke godt at flyve ude i Sommerklæder, da vilde man faae Kjærligheden at føle, som man siger; men *Sommerfuglen* fløi heller ikke ude, han var tilfældigviis kommen inden Døre, hvor der var Ild i Kakkelovnen, ja rigtigt sommervarmt; han kunde leve; men, »leve er ikke nok!« sagde han, »Solskin, Frihed og en lille Blomst maa man have!«

Og han fløi mod Ruden, blev seet, beundret og sat paa Naal i Raritetskassen; Mere kunde man ikke gjøre for ham.

»Nu sidder jeg ogsaa paa Stilk ligesom Blomsterne!« sagde *Sommerfuglen*; »ganske behageligt er det dog ikke! det er nok som at være gift, man sidder fast!« og saa trøstede han sig dermed.

»Det er en daarlig Trøst!« sagde *Potteblomsterne* i Stuen.

»Men Potteblomster kan man ikke ganske troe,« meente *Sommerfuglen*, »de omgaaes for meget med Mennesker!«